

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat de Italiaanse Republiek de krachtens de artikelen 95 en 96 van het EEG-Verdrag op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen door, enerzijds, over de uit andere Lid-Statens ingevoerde bieren een hogere belasting te heffen dan over de in eigen land geproduceerde bieren en, anderzijds, aan de Italiaanse bierexporteurs als belastingrestitutie een hoger bedrag terug te betalen dan dezen bij de productie van het bier hadden betaald;
- de Italiaanse Republiek te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

De vigerende Italiaanse regeling is aldus, dat het verschil in belastinggrondslag (wort voor de binnenlandse productie en het eindprodukt bier voor de invoer) — welk verschil op zichzelf geen discriminatoire belastingheffing oplevert — in de praktijk tot gevolg heeft, dat ingevoerd bier zwaarder wordt belast, wanneer en voor zover het daadwerkelijke wortverlies minder bedraagt dan de 10 % die de Italiaanse producenten volgens het ministerieel decreet van 10 augustus 1972 mogen aftrekken. Volgens de Italiaanse Regering is dat aftrekpercentage bepaald op basis van vaststellingen die in de jaren 1966 tot 1970 bij de bierbrouwerijen zijn gedaan. Op grond van onderzoeken verricht door onafhankelijke deskundigen wier kennis van de betrokken materie door niemand wordt betwist, is de Commissie van oordeel dat, zelfs al staat men de Italiaanse Regering het wetenschappelijk aanvaardbare maximale verliespercentage toe voor alle in het antwoord op het met redenen omkleed advies genoemde factoren die in de onderzoeken nog niet in aanmerking waren genomen, men komt tot een maximum „begrepen tussen” 5 en 6 %.

Beroep, op 8 augustus 1990 ingesteld door P. Dethlefs tegen Raad en Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-241/90)

(90/C 222/18)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 8 augustus 1990 beroep ingesteld tegen Raad en Commissie van de Europese Gemeenschappen door

P. Dethlefs te Groven, vertegenwoordigd door B. Meisterernst, M. Düsing en D. Manstetten, advocaten te Münster, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij het advocatenkantoor Lambert, Dupong en Konsbrück, Rue des Bains 14a.

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

- verweerders krachtens artikel 215, tweede alinea, van het EEG-Verdrag hoofdelijk te veroordelen tot betaling van schadevergoeding aan verzoeker ten bedrage van 332 163 DM, vermeerderd met rente ad 7 % vanaf de datum van instelling van het beroep;

- verweerders hoofdelijk in de kosten te verwijzen.

De *middelen en voornaamste argumenten* zijn gelijk aan die in zaak C-37/90⁽¹⁾. Verzoeker vordert schadevergoeding ad 0,35 DM/kg voor de tussen 1 november 1984 tot en met 20 februari 1989 uitgevallen melkleveranties, en wel ongeacht de in Verordening (EEG) nr. 764/89 van de Raad⁽²⁾ gestelde beperking tot 60 %, alsmede voor het op de gedeerde winst geleden renteverlies.

⁽¹⁾ PB nr. C 71 van 21. 3. 1990, blz. 9.

⁽²⁾ PB nr. L 84 van 29. 3. 1989, blz. 2.

Beroep, op 10 augustus 1990 ingesteld door B. Hess tegen Raad en Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-244/90)

(90/C 222/19)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 10 augustus 1990 beroep ingesteld tegen Raad en Commissie van de Europese Gemeenschappen door B. Hess te Hagermarsch, vertegenwoordigd door B. Meisterernst, M. Düsing en D. Manstetten, advocaten te Münster, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij het advocatenkantoor Lambert, Dupong en Konsbrück, Rue des Bains 14a.